

vide om Mortifikationssagen ad anden Vej og altsaa udeblev under Sagen, og der faldt Dom, og han ligeledes, naar Appelfristen udløb, heller ikke fik noget at vide om, at Dom var faldet, hvilket let kunde ske, var han ude af Stand til at hævde sin Ret, og hans Servitut var tabt ved, at der ikke gaves noget Retsmiddel for ham til at opretholde den. Derfor har jeg tilladt mig at foreslaa at tilføje en Bestemmelse om, at „saafremt nogen, der ifølge § 3 burde have været særligt indstævnet, ikke er blevet dette og ikke har givet Møde under Mortifikationssagen, skal Appel staa ham og hans Arvinger aaben ogsaa efter Appelfristens Udløb.“ Jeg forudser, at der mod dette Forslag vil blive sagt, at saa ere vi aldrig sikre paa at faa en Ende paa saadanne Servitutter. Skulde en saadan Indvending fremkomme, vil jeg derom allerede nu sige, at det gælder ikke om ubetinget at faa en Ende paa vedkommende Servitut, men om at faa en god og forsvarlig Ende paa den. Hvis Servituten i og for sig ikke burde udslettes, vil det heller ikke være godt, om det kan lykkes enten paa Grund af Svig eller Uefterrettelighed at faa den udslettet, og i det praktiske Liv vil Ændringen til § 7 ganske sikkert alene komme til at virke som en meget kraftig Formaning til den, der søger Mortifikationsdom paa en Servitut, om at gøre sit yderste for at paase, at Bestemmelserne i § 3 blive efterkomne. Naar nemlig alle de Personer, som ifølge § 3 skulle have særlig Stævning, ogsaa have faaet den, vil Appel ikke kunne finde Sted efter mit Ændringsforslag til § 7, og de Bestemmelser, der ogsaa nu findes i § 3 samt de af mig foreslaaede tilføjede, ere saa klare og tydelige, at det ikke let kan tænkes, at der skulde kunne indtræde det Tilfælde, hvor den Person, der ønsker Mortifikation paa en Servitut, skulde være ude af Stand til ved Iagttagelse af behørig Omhu at faa alle de Personer, der omhandles i § 3, indstævned. Og skulde det Tilfælde indtræde, at det kunde have nogen Vanskelighed for den paagældende at komme til Klarhed over, hvem disse Personer egentlig vare, hvad jeg ikke tror, vil kunne indtræde, vil den Ændring, som jeg foreslaar, kun komme til at betyde, at han kan blive nødsaget til at give særlig Indstævning *ex tuto* til en Række af Personer, som han maaske ellers vilde undlade at stævne, hvis denne Tilføjelse til § 7 ikke fandtes. Jeg tror derfor, at Lovforslaget kun vil blive forbedret og i ingen Henseende forringet ved de af mig stillede Ændringer, som jeg

altsaa skal tillade mig at anbefale til Tingets Vedtagelse.

Sv. Høgsbro: Fire ærede Medlemmer tillige med mig have tilladt os at stille 2 Ændringer, der begge ere at opfatte som Redaktionsændringer. Begrundelsen af dem vil findes i de Ytringer, der faldt ved 1ste Behandling dels fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen) og dels fra mig. Jeg tror derfor ikke, det er nødvendigt at sige mere til Anbefaling for dem. Jeg ønsker dog endnu at tilføje en Bemærkning, knyttet til de Ændringsforslag, der ere stillede af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds (Alberti). Jeg er fuldt ud enig med ham i de Betragtninger, der have været ledende for ham til at stille disse Ændringsforslag, og jeg opfatter dem som Forbedringer. Jeg tror ikke, at man kan være for forsigtig med Hensyn til de Regler, der gives for Indstævning af enhver, der kan have Interesse i Bevarelsen af en Servitut. Det, der tilsigtes i Forslaget, er jo kun at blive af med saadanne Servitutter, der kun ere til Besvær for alle og til Gavn for ingen. Jeg tror imidlertid, der kunde være Anledning til at gaa noget videre. Det er faldet mig mere paa Sinde siden 1ste Behandling, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds da fremdrog om Hensyntagen til andre, der ikke ere udtrykkelig nævnte som berettigede i Adkomstdokumenterne, særlig til mulige Ejerlav eller til Kommunalbestyrelserne, som jo derfor godt kunne have Interesse i Servitutters Opretholdelse af mere almene Hensyn. Det kan jo være, at den anses for at være til Gavn for Almenheden, være sig nu af Skønhedshensyn eller af Sundhedshensyn eller maaske for den almindelige praktiske Færdsels Skyld. En saadan Kommunalbestyrelse har, som Forslaget nu foreligger, ikke Krav paa at blive indstævnet, uden hvor „Servituten, det tinglæste Dokument, angives at være paalagt i offentlig Interesse“. Det kunde dog være, at der burde gives et Paalæg om ogsaa i andre Tilfælde at indstævne Kommunalbestyrelsen eller et Ejerlav, hvis et saadant var dannet, for at give dem Adgang til at fremsætte og værne om deres Interesser. Hvilken Ret de i saa Henseende have, og hvilken Ret der derfor vil kunne gennemføres, er et andet Spørgsmaal, som jeg tror, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds har Ret i er for stort til, at vi tør tage det med ind under dette Forslag. Men allerede dette, at der gives saadanne